

JÓ PÁSZTOR

2015. ÁPRILIS-JÚNIUS

A JÓ PÁSZTOR ALAPÍTVÁNY LAPJA • 12. ÉVFOLYAM 4-6. SZÁM

Gyümölcsfa- életünk

A teremtéstörténet egyik kulcs-szava-mondata ez: „Gyümölcsözzetek és sokasodjatok!” (1Móz 1,22,28) Ez először – általánosan – az élőlényekre vonatkozó névtelen parancsa a Teremtőnek, de ugyanez hangzik az ember felé is, a 28. versben: „És megáldá Isten őket, és monda nékik az Isten: Gyümölcsözzetek és sokasodjatok, és töltsétek bé a földet!” (1688-as fordítás).

Nyelvünk megőrizte ezt a szép szó-kezdeményezést, hiszen így szokta használni az irodalom, hogy „a házasság gyümölcse a gyermek”. A közismert „Üdvözlégy” egyik örökbecsű mondata: „Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhednek gyümölcse: Jézus!”

Tegnap kiruccantunk a városból, és a kocsiablakból körbe tekintve ámulattal szemléltük a virágba borult gyümölcsfák tömkelegét. Barátaink is megmutatták kis édenkertjüket, és a kedves „kertész” epekedve megjegyezte: Csak most már egy jó kis eső kellene, hogy a gazdag termés is megérkezze a maga idejében!

Az igazi gyümölcsözéshez ugyanis szükség van valami felülről jövő áldásra, „megáldásra”. Aranyos fiataljainkkal beszélgetve értesülünk felőle, hogy az Úrtól kért és kapott házas társak napi imádságainak témája a mielőbbi „gyermekáldás”, a gyümölcs.

Szellemi síkon ugyanezt találom, például a bölcsesség-irodalomban. Sirák Könyve 24,12-ben ezt olvasom: „Rügyeket hajtottam, mint a szőlőtőke, virágaim pompás gyümölcsöt termettek... Jöjjetek, teljetek el gyümölcseimmel!” – Tulajdonképpen „Bölcsességről” van itt szó, ahol Isten Szentlelkét ekként személyesíti meg a szerző.

Ha valakinek hivatása, fentről való küldetése volna, ez az út vezet egy olyan kiteljesedett minta-élethez, amilyenről Zakariás próféta szól az Isten hatalma által pártfogásba vett néppel kapcsolatban, ekként: „Mert békességben vetnek, a szőlő megadja gyümölcsét, a föld megadja termését, az ég megadja harmatát, és mindezeket a megmaradt nép tulajdonává teszem... Én megsegítlek benneteket, és áldottak lesztek. Ne féljetelek, legyetek erősek!” (Zak 8,12-13)

Haggeustól tanultunk reménykedni nemrég. Ujjongva szólongatja a fogságban oly megrendítő módon megmetszett szőlőműveseket, amikor előre mutatva így

MEGHÍVÓ

Ebben az évben is a szokásos időben július utolsó vasárnapján, azaz **26-án** tartjuk a **SZŐKEPUSZTAI KONFERENCIÁT**

10.30 órai kezdettel.

(Gyülekező és bevezető zene 10 órától)

A konferenciát a tavalyi helyszínen rendezzük meg Libickozmán, a Jó Pásztor erdőben.

Miután beérkezünk a faluba, a helységjelző tábla után az út baloldalán kb. 150 m-re van egy buszmegálló, itt már lehet parkolni. Az erdő a buszmegálló mögött található.

A szőkepusztai imaházban a baráti kör találkozója délután 14.30-kor kezdődik.

(Az imaházat körülvevő erdőt kivágták, és az út személykocsival szinte járhatatlan. A terep nem alkalmas konferenciázásra, viszont a Jó Pásztor erdő óriási fái árnyat nyújtanak, az út aszfaltozott, van víz és villany, stb.)

Az étkezés önellátóan történik

– bár eddig még minden évben vendégül láttuk a konferenciázókat finomabbnál finomabb „pusztai” ételekkel – lehet, hogy így lesz most is.

A déli órákban jut idő játékra, beszélgetésre és egyéb fakultatív programokra.

(További információ a 06-20/886-0845-ös telefonon)

Szeretettel várunk mindenkit!

kiált: „Nagyobb lesz a későbbi templom dicsősége, mint a korábbié volt, mondja a Seregek Ura, és ezen a helyen békességet adok!” (Hag 2,9) – E nagyobb dicsőség nem az Úr házába behordott és beépített arany, ezüst, elefántcsont, bíbor és bársony elképzeltetlen tömegéről tükröződik vissza, hanem abból a tényből, hogy „ott áll a felhőoszlop a sátor bejáratánál”, és amikor „az egész nép fölkelt, és mindenki leborult”.

A szent Isten jelenlétében így kezdődik az Úr népének gazdag és gyümölcsöző közösségi élete, és így van ez a mai napig.

Átlépve a „rég”-ből az „új”-ba, boldogan halljuk Megváltónk megállapítását: „Ha jó a fa, jó a gyümölcse is. Gyümölcseről lehet megismerni a fát.” (Mt 12,33) „Mert túskebokorról szednek-e szőlőt? Vagy bogáncskóróról fügét?” (Mt 7,16)

Amíg csak élek, örökké hálás leszek azért a kiválasztó kegyelemért, amely engem is megérintett már ifjú koromban, sőt, kora gyermekésem idején. Dicsőség Istennek, hiszen azé vagyok, aki feltámadt a halottak közül, „hogy gyümölcsöt teremjünk Istennek” (Róm 7,4).

Lelkipásztorra avatásom 1956. május 27-én történt, Orgoványon. Drága édesapám, pásztor-példaképem is ott volt, azok között, akik kézzelrejtéssel kérték az áldást – reám, méltatlanra, erőtlenségre, de hívő elszántsággal Krisztusnak ajánlkozottra. Papi szolgálatom meghatározójaként választott vezérigém lett Jézus Krisztus egyik sorsdöntő tanítása: „Bizony, bizony mondom néktek: ha a búzaszem nem esik a földbe, és nem hal meg, egymaga marad. De ha meghal, sokszoros termést hoz.” (Jn 12,24)

Boldog szívvel vallom, túl a nyolcvanon, személyes élet-tapasztalatom nyomán, hogy sosem voltam egyedül. Számos, sőt, számtalan testvérem, barátom van, akiknek szeretetét, imádságait, intését, bátorítását nap, mint nap érzem, hallom, tapasztalom. És ha a mag „húsa”, anyaga lassan-lassan fel is bomlik, nap, mint nap köszönhetem az egy-két mondatos telefon- és e-mail-üzeneteket, melyek lényege ez: Gondolunk rád szeretettel, imádkozunk érted, az Úr legyen veled továbbra is!

Folyton emlékeztető igéim a következők: A víz mellé ültetett fa – „a folyóig ereszti gyökereit, és nem fél, ha eljön a hőség, lombja üde zöld marad. Száraz esztendőben sincs gondja, szüntelenül termi gyümölcsét.” (Jer 17,8)

Vagy a „zsolttáros” bizakodó sorai: „Öreg korban is sarjait hajtának, dús lombúak és zöldek maradnak, és hirde-

tik: igaz az Úr, kösziklám ő, akiben nincs álnokság.” (Zsolt 92,15-16) – Ezeket olvasgatva szoktam énekelni: „Segíts, hogy úgy legyen!” És még egy tapasztalatom hadd osszam meg. Egy emlék a múltból.

Egy vidéki városban lelkipásztorkodott akkor édesapám. Nem volt könnyű a háború utáni években a hattagú család fenntartása. – A „János-zug”-ban volt egy hektáros gyümölcsöse Krasznai bácsinak. A hatalmasnak tűnő kert gondozását vállalta édesapám, „felesben”. (Fele termés ide, fele meg oda!) A bátyám és én, mi is be voltunk fogva: ültetésbe, kapálásba, őrzésbe, gyümölcs-szedésbe, egy szó, mint száz: mindenbe.

Volt a tanya mellett egy hatalmas körtefa. Nagy múltú gyümölcsfa volt, de azokban az években nem akart termést hozni, csak satnya, ízetlen, körtének mondható bogyókat. Pista bácsi kijött egyszer, hogy ellenőrizze, mit csinálhat ott a két Gerzsenyi fiú.

Megállt a körtefa alatt, körbejárta, nézegette, mérgeztette magát, morgott, kezdett kiabálni. Még ilyet is mondott (önfeledten), hogy „a tűz igrasse meg!” – Egyszer csak előkapta hosszú nyelvű fejszéjét, és „nekiesett” a körtefa törzsének. Csapkodta, hasogatta,

ütötte-vágta. Hiába szölongattuk, kiadta a mérgét a mi kedves „bátyánk”.

Mi azt gondoltuk, vége a hatalmas gyümölcsfának. Egy év múlva azonban, kitavaszkodván, virágba borult az egész gyümölcsös kert, és a mi szegény körtefánk is kiszödült! Óriási fehér virágcsokor lett belőle. Hétről hétre izgatottan lestük, mi lesz vele. Az lett, hogy amikor eljött a körteérés ideje, roskadásig tele voltak az ágak izes, zamatos gyümölcscsel.

Mi ebből a tanulság? Amit Jézus mond a terméketlen fügefá példázatában: „Hátha terem jövőre... Ha pedig nem, akkor vágd ki!” (Lk 13,6-9)

Így volt ez az én életemben is. Nem baltával faragta meg az életemet a „Vincellér”, hanem orvosi szikével. És most van az a bizonyos emlegetett „jövőre”. És ezt a bizonyágtételt is azért vettem papírra, hogy aki olvassa, gondolja át, mit is mondott a Teremtő az „ötödik napon”!

„És megáldá Isten őket, és monda nékiek az Isten: Gyümölcsözzetek, és sokasodjatok, és töltsétek bé a földet!” (1Móz 1,28) – 1688-as fordítás.

Mindenkinek szép, gazdag, boldog, gyümölcsöző lelki életet kívánok!

Gerzsenyi Sándor

Szókepuszta, 2015

Július utolsó vasárnapján, 26-án az idén is megtartjuk a tradicionális Szókepusztai Konferenciát. Akik részt vettek valamelyiken, tudják, hogy mire számíthatnak, akik még nem, de kíváncsiak rá, a Jó Pásztor honlapján (www.jopasztor.baptist.hu) tájékozódhatnak, ha visszakeresik újságunk július-augusztusi színes számait (filmeket, tv-közvetítéseket is találhatnak a www.dralmasimihaly.hu honlapon).

A különféle szolgálatok a lelki növekedés, fejlődés témakört boncolgatják. Szó lesz nélkülözhetetlen lelki táplálékokról, amelyek fizikai megfelelői többek között a kenyér, a só, a gyümölcs, és persze a víz.

Szó lesz a „túltápláltságról” és a „vészes fogyásról”. Mindkettő lelki „népbetegség”...

Most is lesz konferenciái induló (Tóka Szabolcs testvér új szerzeménye), hangszeres és énekes szolgálatok, szólók, (neves hívő művészek előadásában) és sok éneklés...

Ebédidőben a fizikai ételeket „pusztai” meglepetések teszik változatossá.

Délután a szókepusztaiak találkoznak az újjáépített kápolnában, miközben a „jövevények” számos fakultatív program között válogathatnak.

Az árnyat adó óriás fák a Jó Pásztor erdőben, a varázslatos tavak, fenyvesek is várnak minket éppúgy, mint az ilyenkor sok-sok emléket ébresztő gyönyörű Zarándok-kápolna a kiállítással.

Készüljünk imádságos szívvel, hogy ne csak szó legyen a lelki növekedésről, de részesei is legyünk annak.

Mindenkit szeretettel várunk!

*Dr. Almási Mihály
lelkipásztor*

a Jó Pásztor konferenciák szervezője

Szókepuszta a Dunántúlon, Somogy megyében található. Libickozmára az M7-esről Fonyódnál kell lehajtani, Lengyeltóti irányába.

Libickozma Öreglak, Pusztakovácsi, Somogyfajsz után következik. A parkolás biztosított. Kemping széket vagy más ülő alkalmatosságot, hozzunk magunkkal!

A régi konferenciázókat és mindazokat, akik szívesen részt vennének ezen az erdei összejövetelen, szeretettel várjuk.

A „Nagy háború” és a magyarországi baptizmus

A Jó Pásztor 2014. évi első számában számos írás foglalkozott az Első Világháború baptista vonatkozásaival. A „Nagy háború” – ahogy akkor mondták – sok gyászt, szenvedést és mérhetetlen veszteséget okozott. 2015. évi első számunkban megemlékeztünk Udvarnoki András testvéréről, aki 150 éve született, és szót ejtettünk a II. világháború borzalmairól. Hatalmas kutatási anyag állna rendelkezésre azoknak, akik vállalnák a háborús évek missziós következményeinek földolgozását, de ugyanez mondható el a misszió kezdetével kapcsolatban is.

Az itt közölt írás fontos dokumentum J. H. Rushbrooke művéből való. Eredeti címe: The Baptist Movement in the Continent of Europe. Londonban jelent meg pontosan 100 éve, 1915-ben. Az is érdekes, hogy épp 50 éve, 1965-ben fordította le Udvarnoki Erzsébet, akinek a nevéhez számos forrás értékű fordítás és írás fűződik, és aki a Baptista Levéltár képanyagának legnagyobb részét digitalizálta. A fordító rövid előszóval indítja a munkát, amelyben elmondja, hogy a szöveg hűség kedvéért nem javította az eredetiben tévesen megjelent adatokat, évszámokat, neveket. Ezeket a hibákat mi sem javítjuk.

A könyv bevezetésében Rushbrooke megemlíti, hogy 1913-ban kezdték el a könyv anyagának összeállítását és 1914 őszére tervezték a megjelenését, azonban a háború kitörése átírta a terveket. Azt hiszem nem csak időben csúszott el a kiadás 1915-re, hanem az adatok pontosítása is elmaradt a háború miatt. Mindenesetre a szakértő olvasó azonnal észreveszi a hibákat. Ezek nem befolyásolják az írás értékét, hisz igen nagy jelentőségű az a tény, hogy a szerző, aki nem magyar, hanem egy „külsős” történész, hogyan látta 100 éve a magyar baptista múltat és az akkori jelent.

A türelmes olvasó számos igen fontos összefüggést fedezhet föl az írásban (pl. az állam és az egyház viszonya vonatkozásában), olyat is, amely a jelenben is tanulság vagy épp eligazításul szolgálhat.

A könyv magyar címe: „Az európai baptista mozgalom”. A szerző az európai központi (legjelentősebb) baptista missziót hat főfejezetben tárgyalja. Jellemző, hogy egy teljes fejezetet szán a magyarországi misszióknak. A rólunk szóló rész szerzője C. T. Byford.

A „Jó Pásztor” koncepciója, hogy az egyes számokban rendszeresen közlünk egyháztörténeti írásokat. Ezek nem feltétlenül könnyű olvasmányok, de fontosak, hisz az ősi bölcsesség szerint a „történelem az élet tanítómesetere”. Ami pedig ennél fontosabb, a Szentírás is tanítja, hogy okuljunk elődeink hibáiból, lássuk meg eredményeiket, és kövessük a hitet. Bár haszonnal olvasnánk ezt a 100 éves írást!

– Dr. Almási Mihály –

Az európai baptista mozgalom

(London, 1915)

Magyarországon az elmúlt években – a népességhez viszonyítva – a baptista mozgalom előhaladása nagyobb lendületet vett, mint bármely európai államban. Az evangélium terjedésének eláltalánosodását jól érzékelteti az a tény, hogy a királyság területén valamennyi nemzetiségben vannak gyülekezetek. Az ország társadalmi és politikai feltételei ellentétben álltak az eredményes evangéliumi munkával. A néptömegek elfordultak, ha nem kerültek szembe a szervezett és élő vallás minden fajtájával. A római katolikus templomok valójában üresek voltak, míg a protestáns egyházak lelkészei nyíltan tagadták Jézus Krisztus istenségét és feltámadását. A belpolitikára rányomta bélyegét a katolikusok és protestánsok harca...

Minden ellenséges hatás mellett, fél évszázadnál kevesebb idő alatt, több mint nyolcszáz gyülekezet és misszióállomás alakult és 26.000 férfi és nő alkot most testvéri közösséget. Ha a gyülekezeteknek a kivándorlással kapcsolatos nagy megcsappanását tekintetbe vesszük, a fejlődés még jelentősebbnek tűnik.

Egy olyan soknemzetiségű királyságban, mint Magyarország, ahol nyolc nyelv van közhasználatban, a gyülekezetek különféleképpen a rendtartásban és kormányzásban, de egyként ragaszkodnak a hit központi tanához, és egyek az evangéliumi buzgóságban.

Az 1845-ös esztendőben, míg Magyarországon vajúdott a Kossuth szabadságharc, reményvesztett német kézművesek csoportja hagyta el az országot, hogy Ausztriában és Németországban folytassa mesterségét. Hat budapesti ács: Rottmayer János, Scharschmidt Károly, Voyka János, Marschall József, Hornung Antal és Tivelly András talált alkalmazást Hamburgban, ahol az 1842-es tűzvész

követő újjáépítési munkáknál nagy hiány volt mesterembekben. Rottmayer a hamburgi baptista gyülekezet egyik buzgó tagjával lakott egy házban és Jézus Krisztusban való élő hitre jutott, s ezt a jó hírt közölte Budapestről jött munkatársaival. Ezeknek sikerült Szentírás-példányokat szerezniük, ami addig ismeretlen volt számukra, s végül valamennyien megtértek, megkeresztelkedtek és felvételt nyertek a hamburgi gyülekezet közösségébe.

Oncken nagy figyelmet fordított az új megtértekre s 1849-ben azt tanácsolta nekik, hogy térjenek haza, mint az evangélium avatott prédikátorai. Kevéssel Budapestre érkezésük után, három hamburgi hívó-társ csatlakozott hozzájuk: Lorders, Kuse és F. Oncken.

J. G. Oncken könyvbizománya és a Hamburgi Traktátus Társaság segélyadománya folytán az első magyar nyelvű protestáns traktátusokat Budapesten nyomtatták és az egész országban terjesztették a testvérek. Azután tizenöt éven keresztül ezek az úttörő missziómunkások igen csekély eredményel munkálkodtak. Az ország politikai viszonyai ellenük dolgoztak. A nép elégedetlensége forrongott, az önkormányzat kérdésében konfliktusban voltak Ausztriával; a római katolikusok, mint legfőbb egyház, felsőbbségük fenntartásáért harcoltak.

Az új mozgalom vezetőit bírák elé hurcolták, nehéz bírsággal sújtották és börtönbüntetésre ítélték. Azonban az elszenvedett üldözések ellenére, megtérések történtek; és 1865-ben G. W. Lehmann berlini lelkész Oncken közismert munkatársa, Budapestre látogatott és titkon, az éj folyamán hat személyt megkeresztelt, köztük Rottmayer legidősebb fiát, Jánost. G. W. Lehmann itt tar-

tózkodása során gyülekezetet alakítottak – Németország első délkeleti baptista gyülekezetét – s gondot fordítottak a rendszeres istentiszteleti szolgálatra. A római katolikus főpapok latba vetették erejüket és tekintélyüket, hogy a kisdud gyülekezetet megsemmisítsék és súlyos üldözési folyamat kezdődött. A tagokat egymás után tartóztatták le és börtönözték be, végül kiűzték őket az országból.

Érdemes egy kis időt szentelni ennek a hősi korszaknak az utótörténetére. Rottmayer a Brit és Külföldi Bibliatársaságnál vállalt szolgálatot, s úttörő kolportőrük lett a balkáni államokban; Hornung és Tivelly az Egyesült Államokba emigrált, és kezdett baptista munkát a pennsylvaniai nagy szén- és vasércmezőkön a magyar telepesek között; ifj. Rottmayer Hamburgba ment, ahol Oncken hathatósan támogatta őt, onnét Berlinbe, ahol G. W. Lehmann mellett dolgozott, míg később Oncken mint úttörő missziómunkást, elhelyezte őt a Harz hegységbe és Holsteinbe. Katonai szolgálata után, mint tartalékos katona, baptista munkát kezdett Bécsben, s mikor ebből a városból kiűzték, visszatért Magyarországra. Most a kolozsvári magyar gyülekezetben végez munkát.

A testvérek szétszórásával a budapesti összejövelelek elhagyottá váltak, s külső jelek tanúsították, hogy a gyülekezet kihunyt.

1867-ben a magyarok önkormányzati jogot kaptak Magyarországnak s ezzel együtt nagymérvű polgári és vallásszabadságot. Az ország fokozatosan alkalmazkodott az új politikai feltételekhez, s az 1873-as esztendővel új korszak hajnala köszöntött a baptista mozgalomra. Az új korszak személy szerinti képviselője Meyer Henrik, aki nek nevével a magyarországi munka

negyven éven keresztül elválaszthatatlanul összekapcsolódott.

A német származású Meyer 1873-ban költözött Budapestre feleségével együtt, a Brit és Külföldi Bibliatársulat ügynökeként. Erélyes jellem volt, kifogyhatatlan bátorsággal, fáradhatatlan energiával. Mint a bibliatársulat kolportőre, minden alkalmat megragadott az igehirdetésre. Ez nem volt könnyű feladat részben az emberi ellenállás, részben mondanivalójának rendkívüli zordsága miatt; mégis sikerült néhány hallgatót titokban házához gyűjteni és megtérések történtek. 1874 decemberében Meyer megkeresztelte első két megtértjét, és Budapesten újraéledt a gyülekezet. Továbbiak csatlakoztak hozzájuk, s a közösség növekedni kezdett, amikor Meyernek szektáriánus propaganda vádja miatt, meg kellett szakítania kapcsolatát a Bibliatársasággal. Energiáját ezután maradéktalanul az evangélizálás szolgálatába állította és munkát kezdett országszerte; prédikálva ahol csak hallgatóságot talált. A római katolikus főpapság és a lutheránus papság határozott ellenállása mellett is, Meyer sok városból nyert megtérteket, és sok gyülekezetet alapított az alföldi megyék német ajkú nagy településein, s az iparvárosok mesteri körében. A nehézségek elcsüggesztettek volna egy bátoribb embert; helyi hivatalnokok ellenséges tömegek, bigott főpapok fogtak össze a misszionárius ellen, de ő kitartott a hitben és reménységben, s munkája nem volt hiábavaló.

Tíz évvel Budapestre költözése után, Meyer 629 férfit és nőt keresztelt meg és iktatott be a gyülekezeti közösségbe s a halálozások és állandó kivándorlások ellenére, 499 tagot tartott nyilván ötven központban. Vasárnapi iskolákat ugyancsak indított az újhítt szülők gyermekei számára. Tíz évvel később (1893) a baptizáltak száma elérte a 3805-öt, a gyülekezetek taglétszáma 3200 lett. A mozgalom növekedése, a nép megváltozott politikai helyzete, a

római katolikus és protestáns egyházak közötti heves ellentét és egyéb okok mérsékeltek a helyi hivatalok ellenszenvét, s a nagy nyilvánosság részéről növekvő szimpátia volt érezhető.

A magyarországi baptista misszió eredményessége elsősorban Meyer Henrik fáradhatatlan munkájának és a Német Baptista Unió által a fiatal mozgalom számára nyújtott időnkénti segélynek köszönhető. Említést kell tenni azokról az emberekéről, akikkel Meyer az alapvetés éveiben dolgozott, s akiket agresszív evangélizálás szellemével feltöltve, szétküldött a királyság egész területére, prédikálni.

Novák Antal és felesége a Meyer által megkeresztelt első húsz között volt, s ezeken a buzgó barátokon keresztül az ügy gyors fejlődést vett Békéscsaba és Nagyszalonta környékén. Meyer rendszeres békéscsabai látogatásainak egyikén harminchét felvételre jelölthöz hívta őt Novák, akik közül kettő neve örökre egybeforrt a magyarországi egyház hazai harcosaival: Kornya Mihály és Tóth Mihályé.

Kornya éveken át dolgozott kolportőrként, azután evangélista-ként Meyer mellett, s bátor prédikálásának sok siker tudható be. A későbbi évek folyamán jelentős eredményt ért el a ruténok között; hitüknek vallomására több mint hatezer személyt keresztelve meg közülük. Bár az évek teltek, s az evangélium ügyéért való sok szenvedésben elgyöngült, az öreg apostol aktív tevékenységet fejt ki az írástudatlan és nincstelen magyar honpolgárok körében. Az általa megtértek közül sokan visszatértek otthonaikba, Romániába a földijeik között kezdtek munkát.

Míg Kornya a ruténok között dolgozott, Tóth jelentős eszköz volt a mozgalomnak a szlovákok és a déli tartományok szlovénjei közt való terjesztésében, szintén figyelemre méltó eredménnyel. Ezek megtérését munkálta, s ő maga is közel

ötezer férfit és nőt keresztelt meg, majd gyülekezeti közösségbe vonta őket.

Meyer – amellet, hogy buzdított és kiküldött evangélistákat – mint a Bibliatársaság öreg szolgája, ismerte a nyomtatott Ige értékét. A német baptisták kiadói társaságának segítségével Meyer traktátus- és egyéb irodalmi csomagokat szerzett be, s országszerte megszervezte az irat-terjesztés rendszerét. Kolportőrjei az evangélisták útját készítették elő, s ez utóbbiak előfutárai voltak azoknak az embereknek, akik az új gyülekezetek pásztorai lettek.

Egyfelől míg Meyer neve, mint a magyarországi baptista mozgalom úttörője mindig tiszteletben lesz, az igazsághoz tartozik, azt is megjegyezni, hogy a vezetés és szervezés módjában rejlő bizonyos hibák miatt a munka csaknem hajótörést szenvedett; tény, hogy az embereknek az Úr Jézus Krisztus iránti hűségétől függetlenül, ha véleményük különbözött az úttörőétől, a munka tönkremehetett volna.

Meyer közel huszonöt éven keresztül egyedül tartotta kezében a munka irányítását. Ő volt a diktátor, akinek szava törvény volt valamenyny gyülekezetben. Mint szervező, kevésbé vette figyelembe, hogy milyen az újtestamentumi mintájú, gyülekezeti önkormányzatú közösség felépítése, kevésbé vagy egyáltalán nem törődött megfelelő és felelős munkások kiképzésével, nem gondolt a magyarság körében ébredő nacionalizmussal és a növekvő német-ellenes érzélemmel, mely a királyság nem német nemzetiségei között élt.

A magyarországi munka fejlődésének második szakasza három fiatal magyarnak: Balogh Lajosnak, Udvarnoki Andrásnak és Gerwich Györgynek a hamburgi teológiai szemináriumba való kiküldésével kezdődik. Ott ismerkedtek meg a baptista közösséggel és alapelvekkel, s mély benyomást gyakorolt rájuk a német és magyarországi gyüleke-

zetszervezés közötti különbség. Négy éves tanulmányi idő után, ezek a testvérek 1892-ben visszatértek Magyarországra. Balogh szülőföldjére, Hajdúböszörménybe, Udvarnoki először Tótfaluba, röviddel ezután Budapestre, Gerwich az egyesült (német-magyar) újpesti gyülekezetbe ment.

Eddig a magyarországi baptista gyülekezetek szervezetileg a Német Baptista Unió (Bund) alá tartoztak, s Meyer Henrik mellett a német gyülekezetek németül beszélő pásztorai gyakoroltak felügyeletet a különböző nemzetiségi gyülekezetekben. Balogh, Udvarnoki és Gerwich Hamburgból való visszatérésével a magyar szekció gyors fejlődésnek indult. Sok új állomás keletkezett, s az erősebbekből gyülekezetek alakultak. Ezek az új közösségek alaposan át voltak itatva a nacionalizmus uralkodó szellemével, s bár a királyság területén lévő német gyülekezetekkel közvetett kapcsolatban voltak, követeltek egy független Német Uniót, míg a magyar ajkú gyülekezetek részére megalakult a Magyar Baptista Unió. Az új unió növekedésével nehézségek támadtak az épületek tulajdonjogát illetően, melyben a gyülekezetek istentiszteleti összejöveteleiket tartották, erőteljesebb evangélizációs munkához szükséges külföldi pénzsegély elhelyezését, valamint a nagy misszióállomásoknak Meyer jurisdictiója nélküli, független gyülekezetekké alakulását illetően. A két párt közötti viszony komolyan feszültté vált, sőt szakadásra került a dolog, amikor a magyar szekció kérte és megnyerte az állami elismerést.

A Magyar Baptista Unió vezetői, mint magyar állampolgárok, szervezett egyház lelkészeiként jogosultak az állami elismerésre. Ilyen elismerés bizonyos kiváltságokkal ruházta fel őket, így azzal a joggal, hogy a nyilvántartásba vett baptista gyülekezeti tagok gyermekei részére hitoktatást tartsanak az állami iskolákban, azt a jogot, hogy a házasságot

hivatalosan celebrálják az egyháztagok között, a felügyeletük alá tartozó ingatlanok állami adómentessége, stb., de ez az állami beavatkozás bizonyos fokig magába foglalta az újtestamentumi alapelvektől való eltérést is. Az elismerés több objektív megnyilvánulása közül a főbbek: feltételeket szabott ki, amelyek korlátozták a gyülekezeti szabadságot prédikátorok és vénék kiválasztásában, hivatalosan egy ember kezébe helyezte a hatalmat, ami teljesen összeegyeztethetetlen volt a testvéri szabadsággal és egyenlőséggel; az egész egyházat egy „adminisztrációs rendnek” vetette alá, s helyi cselzvényeknek és politikai változásoknak szolgáltatta ki; felállított egy parlamentáris és adminisztrációs mértéket, hogy mi egy baptista gyülekezet vagy mi nem, s ezáltal veszélyessé vált az el nem ismert baptisták részére.

1905-ben törvényesítették a baptisták – mint vallási testület – elismerését, mely által a Vallásügyi Minisztérium hatásköre alá kerültek, melyet a Magyarországi Baptista Unió vezetői elfogadtak s a kormányzat megfelelően ratifikált. A két szekció közötti áldatlan viták erősödtek; egyik oldalon voltak az „elismertek”, többnyire magyarok, másikon az „el nem ismert” németek, akikhez a szlovák és rutén gyülekezetekből tömegesen csatlakoztak. A két testület közötti teljes szakadás bekövetkezett, s heves, ádáz viszály időszaka következett el.

Örvendetesen azonban, a munkások buzgóságát egyik részről sem merítették ki a pártharcok. A hatékony evangélizációs munka tovább folytatódott s nagymérvű gyarapodást jegyeztek fel a gyülekezetekben. Az elidegenedést – vagy még rosszabbat – követő tíz év után mindkét párt vezetői megegyeztek abban, hogy a vitát a Baptista Világszövetség Bizottsága elé bocsátják. A Szövetség a Végrehajtó Bizottság által kinevezte elnökét, dr. Cliffordot, titkárát, J. H. Shakespeare lelkészt és

dr. Newton Marshallt, hogy bírálként működjenek.

A tájékoztatás kitételeit végül egyetértésben elfogadta mindkét párt, akik vezetőik által kötelezték magukat arra, hogy a Bizottság döntésének alávetik magukat.

A tájékoztatás tételei:

1. Az elismert és el nem ismert baptisták meglévő egyházi helyzetét az újtestamentumi tanítás, valamint a Magyar Állam törvényeinek vonatkozásában megvizsgálni; továbbá szabályzatot alkotni a magyarországi felekezet jövőbeni munkájához.
2. (a) Megvizsgálni a felekezeti célokra való pénzgyűjtés és elosztás aktuális módját, s hogy miként helyezhető biztonságba az ilyen pénzösszeg.
- (b) Meghatározni, hogy a felekezet meglévő pénzkészletei és ingatlana kit illet jogilag.
- (c) Megszerkeszteni egy pénzügyi szabályzatot a további működésre nézve, különös tekintettel a külföldről érkezett támogatásokra.

A bizottsági tagok információkat gyűjtöttek és tanulmányozták a mindkét párt által benyújtott álláspontokat, s 1907. november 27-én Budapesten, a magyarországi baptista gyülekezetek mintegy száz képviselőjének jelenlétében megkezdődött a vizsgálat. Tanúkat hallgattak ki mindkét párt részéről s a Bizottság figyelembe vette a mindegyik csoport részéről megnyilvánuló jó lelkületet, a kinyilvánított igényt az iránt, hogy a mindnyájukat kimerítő harc véget érjen, s a Bizottság iránti teljes bizalmukat. Végén a bizottsági tagok felvázolták egy – valamennyi magyarországi baptistát magába foglaló – Unió tervét, tekintet nélkül a korábbi megosztottságra és pártokra, a gyülekezeteknek egy szabályzatot ajánlottak elfogadásra.

A magyarországi baptista munka fejlődésének harmadik szakasza a Baptista Világszövetség bizottsági tagjainak döntése publikálásával

kezdődött, s J. H. Rushbrecke lelkész látogatásával, aki az Alliance képviseletében elnökölt a megújult Magyarországi Baptista Unió megnyitó ülésén 1908 januárjában.

Az „elismert” vezetőknek rá kellett jönniük arra, hogy könnyebb egy hibás lépést elkövetni, mint visszatérni a helyes ösvényre, és hogy törekvésük, hogy az állami felügyelet alól mentesüljenek, nem járt eredménnyel. Alá kellett vetni magukat a Vallásügyi Minisztérium által kiegészített törvényeknek, de az ő módosításai nem nyertek hivatalos elismerést.

Időközben mindkét szekció, legalábbis formálisan, egy Uniót alkot, és számos területen dolgoznak együtt azon, hogy Krisztus királysága Magyarországon erősödjön. A sajtóosztály az Első Budapesti Német Baptista imaház alagsorában van elhelyezve, s harminc betűszedő és gépész áll a Bizottság alkalmazásában. Körülbelül öt magyar, egy német és két román nyelvű lap sze-

reper kiadványaik között, megközelítően havi 150.000-es példányszámban, továbbá a kis „Olvasd” című hetilap, amely 18.000-es számban jelenik meg. Ugyancsak fenntart az Unió két aggmenházat is, idős baptisták számára, melyek jelenleg ötven öregnek nyújtnak ott-hont.

A vasárnapi iskolai bizottság által alkalmazták Nagy Pál testvért, aki teljes idejét arra szenteli, hogy a gyülekezeteket látogatva sürgetően tanácsolja a helyi baptista közösségekkel kapcsolatban álló vasárnapi iskolák elindítását. A Bizottság javaslatát követően, az Unió lelkész-képző iskola alapításával próbálkozott. Ez a budapesti, központi magyar gyülekezeti ház két szobájában helyezkedett el, de miután megközelítően harminc embert kibocsátottak, be kellett zárni, mert költség híján nem tudták a tanárokat ellátni. Később Budapest fővároshoz közel egy telket vettek, amelyen végleges épületet szeretnének emelni, s ami-

kor a pénzügyi alap megengedi, elégséges oktató személyzettel az iskolát újra megnyitják.

Az iskola szükségességét két tényező igazolja. A baptisták Magyarországon évente átlagosan 2000 fővel gyarapszanak. Csaknem minden héten új állomások nyílnak, minden vidéken gyülekezetet alapítanak, ahol a megkeresztelt hívők száma eléri a 100-at. Másodsor – és ez még fontosabb – nagy veszély, hogy többfelé, különösen a rutének és szlovákok között, sok tagot „ide-oda hajt a tudomány különböző szele...”, amit főleg nazarénusok és adventisták hirdetnek, akik Magyarországon termékeny talajra leltek tanuk terjesztéséhez.

Ha adott az egység, egy megfelelően képzett lelkészkar, és a buzgó evangélizálás folyamatossága, az eljövendő tíz év a magyarországi gyülekezetek nagy feldúsulásáról tanúskodna, s a baptisták tízezrekben számlálhatnák tagjaikat.

C. T. Byford

GYEREKREJTVÉNY

Kedves Gyerekek!

A mostani rejtvényben névpárokat kell megtalálnotok. Azt is írjátok meg, hogy mi a közös bennük!

Dániel	Benjámín
Dávid	Márta
Éli	Silás
Géházi	András
Izsák	Sámuel
József	Ézsau
Lázár	Góliát
Mózes	Lea
Pál	Naomi
Péter	Nabukodonozor
Ráhel	Elizeus
Ruth	Áron

A helyes megfejtést küldjétek be címünkre: **Jó Pásztor Szerkesztőség, 1431 Budapest, PF. 171.**

A feladványt készítette: Dr. Sajben Klára

Beküldési határidő: 2015. július 15.

Az előző rejtvény-feladvány helyes megfejtése:

Név 1	Név 2	Leírás
Ádám	Kain	Kain Ádám egyik fia volt.
József	Benjámín	Testvérek voltak
Izsák	Rebeka	Rebeka Izsák felesége volt
Márta	Lázár	Testvérek voltak
Sámuel	Anna	Anna Sámuel édesanyja
Lukács	Márk	evangélisták
Áron	Mirjám	Mózes testvérei
Dávid	Jonatán	Barátok voltak
Péter	András	Jézus tanítványai, és testvérek is
Vásti	Eszter	Ahasvérus Esztert tette meg királynénak Vásti helyett

Helyes megfejtést küldtek be:

Kiss Pálma Virág (Szigethalom), Vári Tímea (Kiskőrös), Gyarakai Anikó (Békés), Hégyely Titusz (Dunaharaszti), L. Torgyik Zsuzsanna (Kiskőrös)

Gratulálunk!

AZ IN MEDIAS BRASS QUINTET DÖMSÖDÖN

Szappanos Tibor testvér üdvözli a gyülekezetet

Az In Medias Brass szolgálata a dömsödi imaházban

Néhány héttel ezelőtt egy színes plakát került imaházunk ajtajára. Rajta öt magabiztos, határozott fellépésű, ám mosolygós fiatalember. Céltudatosan lépkedtek felénk, mintha azt hirdetnék: „Figyelem! Jövünk!” És aztán valóban így lett. Április 19-én megérkeztek Dömsödre, ahol egy nagyszerű koncertet adtak. A Junior Prima-díjas In Medias Brass együttes bebizonyította, valóban érdemesek a „Legjobb a legjobbak között” címre.

És hogy mitől ők a legjobbak? Most írhatnék a kifejező előadásmódjukról, a profi technikájukról, vagy a csodálatos összhangról. De azt hiszem, aki ott volt ezen a hangversenyen nem a zenekar szakmai oldaláról akart kritikát készíteni. Sokkal inkább a kíváncsiság, illetve a felüdülés utáni vágy hozta az embereket ezen a vasárnapon délután az imaházba. Én magam is egy szakmai előadásokkal teli, fárasztó napot követően hallgattam végig őket, és biztosan állíthatom, felüdültem! Már az első műsorszám után bizonyosak lehettünk abban, hogy profi zenészek játszanak ma nekünk, akik friss, lendületes előadásokkal teljesen magukkal ragadtak mindannyiunkat. Nem az volt a fontos, hogy Bach vagy Vivaldi írta a felhangzó művet, hanem a zene, annak hangulata, és a belőle fakadó érzések, melyek megmelengették szívünket.

A rézfúvós kvintett célja a gyönyörködtetés mellett lelkünk megérintése is volt.

Ebben segített nekünk a zenekar vezetője, *ifj. Bazsinka József* teológiai hallgató is, aki a zene hang-

jain kívül néhány igei gondolattal is gazdagította lelkünket.

Ezen a délutánon még egy világpremiernek is fül-tanúi lehettünk: *Szappanos Tibor*, az Operaház magánéneke, teológiai hallgató (aki mindnyájunk örömeire nálunk szolgál, mint lelkészgyakornok), az In Medias Brass Quintet tagjainak kíséretében elénekelt nekünk a Nagy Király, Fenséges Úr Király... kezdetű éneket. Igen, valóban hatalmas Istenünk van, akinek kegyelme nap mint nap árad felénk!

A hangverseny vége felé közeledve egyre inkább azt éreztük, ma itt csodát éltünk át! A közel 2 órás műsort még tovább is hallgattuk volna, de a zenészek kottái sajnos gyorsan fogytak kottatartójukról. A befejező éneket már mi is együtt énekelhettük velük, kifejezve ezzel közös gondolatunkat: „Feltámadt Hős, oh, dics neked!”

Zenés istentiszteletünk végén szeretetvendégségen vehettünk részt, ahol egy kis szalámi és virsli mellett lehetőségünk volt beszélgetni egymással és a zenészekkel is.

Köszönjük az In Medias Brass Quintet minden tagjának, hogy megajándékoztak minket csodálatos zenéjükkel! Kívánunk sok áldást életükre, valamint hogy „világhírű”-ként köszönthessük őket újra Dömsödön – ami ellen szerényen tiltakoztak, így le is maradt a plakátról a „világhírnév”...

Pálfi Noémi

WHO: Az antibiotikumrezisztencia globális veszéllyé vált

Joseph Candel: A modern orvoslás korában miért látunk egyre több súlyos vagy halálos betegséget a világon?

Máté 24. fejezetében Jézus azt mondta, hogy a visszajövetelét közvetlenül megelőző időkre egyebek mellett a járványok lesznek jellemzők. És valóban, egyre több orvos figyelmeztet arra, hogy elveszítik az egykor kezelhető betegségek elleni küzdelmet.

Bár tudjuk, hogy Jézus szavai valósulnak meg a szemünk előtt, ezeknek a csapásoknak a forrása leginkább az ember tevékenységeiben keresendő. A Biblia pedig nemcsak a veszélyekre hívja fel a figyelmet, de afelől is biztosít, hogy Isten képes a betegségektől megvédeni vagy megadni a gyógyulást, ha Benne bízunk:

„Nem érhet téged baj, sátradhoz közel sem férhet csapás.” (Zsoltárok 91,10)

„És feltámad néktek, a kik félitek az én nevemet, az igazság napja, és gyógyulás lesz az ő szárnyai alatt.” (Malakiás 4,2)

Az Egészségügyi Világszervezet arra figyelmeztet, hogy egyre több betegség válik kezelhetetlenné az antibiotikumokkal szembeni erősödő rezisztencia miatt, ami több millió ember életét veszélyezteti.

A WHO által készített tanulmány szerint egyetlen olyan térség sincs a világon, amelyik képes lenne megbirkózni ezzel a globális veszéllyel. A 133 ország mindössze egynegyede rendelkezik az antibiotikum és egyéb antimikrobiális szerekkel szembeni rezisztencia leküzdésére vonatkozó tervvel.

A tanulmány szerint a közvélemény tájokozottsága is rendkívül alacsony, így a legtöbben úgy gondolják, hogy az antibiotikumok ma is hatékonyak a fertőzésekkel szemben. Emiatt sokan akkor is antibiotikumot szednek, amikor arra nincs szükség, illetve a használat nem hatékony, ami tovább fokozza a rezisztenciát.

Charles Penn, a WHO antimikrobiális rezisztencia koordinátora elmondta, hogy a felmérés szerint a recept nélküli antibiotikum használat nagyon elterjedt a világon:

„Sürgős közbeavatkozás hiányában a világ egy úgynevezett post-antibiotikus kor felé halad, amelyben a hétköznapi fertőzések és kisebb sérülések, amelyek egy évtizede még kezelhetők voltak, ismét gyilkolhatnak. Emellett egy egész sor komoly betegség kezelésére is képtelenek leszünk...”

Penn egyértelművé teszi, hogy nem egy jövőbeli problémával állunk szemben. Már ma is léteznek olyan betegségek, amelyek korábban kezelhetők voltak, ma pedig nem:

„Jó példa a többszörösen gyógyszer rezisztens tuberkulózis, amelyből több ezer esetet regisztrálunk évente. Tehát ezek mind olyan fertőzések, amelyek kezelése rendkívül nehézé vált. Nem könnyű számokban kifejezni, hogy mi vár ránk a jövőben, de amennyiben nem cselekszünk sürgősen, a helyzet romlani fog.”

Forrás: voanews.com –Internet

**A JÓ PÁSZTOR megtalálható az interneten is:
www.jopasztor.baptist.hu**

Egy antropológus Neandervölgyi leletek korát hamisította meg

Egy antropológus lemondott (visszavonult, leköszönt), miután évtizedekig adatokat hamisított. Neandervölgyi leletek korát hamisította meg pl. sokkal idősebbnek állítván őket a valóságnál.

A professzor elismert szaktekintély volt, hivatkozási alap. Mint kiderült, kb. 3100 éves leletet 21.000 évesnek állított.

Olyan súlyos a dolog, hogy újra kell a neandervölgyiek Észak-Európai létével foglalkozó eddigi felfogásukat gondolni a tudósoknak!

Forrás: Internet

JÓ PÁSZTOR

Kiadja: JÓ PÁSZTOR KÖZHASZNÚ ALAPÍTVÁNY

PMB 12. PK 60.255/2002/4.

Számlaszám: 11742252-20061533 OTP Bank Rt.

Adószám: 18696619-1-13

Tel.: 06-20/886-0845 • Fax: 06-24/468-108

Levelezési cím: 1431 Budapest, Pf. 171

E-mail cím: jopasztor@baptist.hu

www.jopasztor.baptist.hu

Felelős szerkesztő és kiadó: Dr. Almási Mihály

Irodalmi szerkesztő: Gerzsenyi Sándor

Zenei szerkesztő: Tóka Szabolcs

Nyomás: Mátyus Bt. • HU ISSN 1786-268X

Öseimtől kapott örökségem

Amit az ember látott, hallott, tapasztalt, gyakorolt gyermekkorában, nagy a valószínűsége annak, hogy ezek az élmények lesznek meghatározói felnőttkori életmagatartásának, mindennapi szokásainak is.

Falun éltem, hívő családban és többé-kevésbé vallásos környezetben. Egyébként is régen a kisebb települések „község”-ként működtek. Ezért hívták „község”-nek. Egy-egy község – évek, évtizedek, vagy még nagyobb időegységek során – kialakítja a maga szokásait, évszakos tenivalóit, események, ünnepek hagyományos rendjét. Ezekhez a „törvényekhez” többnyire mindenki igazodott, kivéve azokat a százalékban alig kifejezhető keveseket, akiket a lakosság egy idő múltán „dilinyósoknak”, „ütődötteknek” nevezett és tartott.

Én a vasárnap megünneplését is szülőfalumban kezdtem tanulni. Hetenkénti ismétlődése ellenére tartotta magát ünnepi jellege, mint a zsidóknál a szombaté (szabbat). A családok mindig készültek a vasárnapra. – Édesanyám minden szombaton megfőzte a vasárnapi ebédet. A hűtőszekrény, hűtőláda akkoriban még ismeretlen fogalom voltak. Az udvar alsó végében volt egy kerekeskút, abba kellett leengedni a víz színéhez közelebbre a nagyobb méretű edényekben a másnapra főtt levest, húst, akármit. Vagy nyáron a dinnyét.

A kútlánc mellett ezt a célt szolgálták a spárgák, vékonyabb kötelek. Bátran állíthatom, hogy modern korunkban gyakrabban előfordul, hogy egy-egy ételféleség „szagot kap”, megromlik, mint abban az időben.

Szombaton mindenki takarított, rendet rakott: lakásban, portán, istállóban, utcán. Mi az imaházzal egy telken laktunk. Hétségén természetes feladat volt számunkra az utcaseprés. A járdát letakarítani, az árkot kitisztítani, az utat fölseperni. Vesszőseprű, gereblye, nagy fonott, lapos kosarak a szemétnak. Autók

még nem jártak akkor, de háziállatok igen. Hajnalban mindig kihajtották a kondát, a csordát, estefelé pedig hazaballagtak, vagy – rontottak a sertések, a tehenek. Ha elhullatták „terhüket”, a tisztátalan szemét nem maradhatott vasárnapra az utcán, hiszen megszóltak volna bennünket a „népek”, hogy ezek még ennyire sem képesek!

Nálunk a falunkban legtöbben voltak a reformátusok, utánuk a baptisták, és végül a katolikusok. Ez utóbbiaknak nem is volt helyi papjuk, a szomszéd községből járt át hozzájuk misézni a plébános. A katolikus kápolna épp az imaházzal szemben található. Hétköznap iskola-teremként funkcionált, ott jártam én is „elemibe”. Emlékszem, időnként megengedte az öreg tisztelendő, hogy noha baptista gyerek vagyok, de én is ministráljak. Legjobban a csengőrázás tetszett, három pici csengettyű adta a jelet a leborulásra.

Nekünk, baptistáknak a gyülekezetben, az imaházban meglehetősen zsúfoltak voltak a vasárnapjaink. Imaóra az egész gyülekezetnek, istentisztelet, igehirdetés, közben énekkari szolgálatok. A délelőtti prédikáció után a gyülekezet visszamaradt az ún. „vasárnapi iskolai” foglalkozásra. Rendszerint három csoportban voltunk együtt. Szívesen leírom a nevét az én két drága „laikus” tanítóm: Nagy Lajos gyülekezeti vén (Nagy bácsi) az egyik, és Farkas Jani bácsi a másik. „Feladtak” nekünk igeverseket, igeszakaszokat, gyakran egész igei fejezeteket – megtanulásra. Ezeket aztán a következő alkalommal „kívülről felmondtuk”. Máig ez az alapja a bibliaismeretemnek.

Vasárnap délután két istentisztelet volt, az egyik háromkor kezdődött, a másik pedig este, a megállapodás szerint. Délután tanító prédikációk hangoztak, az esti alkalmon pedig mindig voltak különböző szolgálatok. Verset mondtunk, csoportjeleneteket

adtunk elő, szolgált a fúvós-zenekar, énekelt a kórus, felolvasások voltak. Ha jelen lehetett egy-egy „kolportőr” (bibliaárus), akkor új énekeket tanultunk tőle. Olyan volt ez mindenki számára, mint egy „hadgyakorlat”, aminek alapján aztán lehetett hétköznap elmélkedni, beszélgetni, tovább mondani, ami megragadt az emlékezetünkben, a szívünkben.

Hétköznap, szerdán este istentisztelet volt, pénteken imaóra. Más napokon pedig nőegylet, lánykör, fiúkör, zeneóra, énekkóra. Olyan lett számunkra az imaház, mint egy „művelődési ház”, időnk javarészt ott töltöttük, főként a téli hónapokban. És akkor még semmit sem mondtam a falusi egyéb „kaláka”-alkalmakról. Kukorica-fosztás, kender-tilolás, -fésülés, fonó és szövőesték, kézimunkázások. Mire elmúltam tizenkét éves, már én is „tudtam” fonni, szőni, kötőtűvel kesztyűt és zoknit kötni. A szemináriumban eldicsekedhettem azokkal a mintás vászon-törülközőkkel, melyeket Szepesiék szövőszékén szőttem téleesti „ráérős” időmben.

Visszatérve a vasárnap megünnepléséhez, boldog vagyok, hogy én ilyen példákat szemlélve „szocializálódtam”, és később is nekem a vasárnap mindig megszentelt ünnepnap volt, úgy, ahogy az Mózes törvénykönyve előírta a nyugalomnappal kapcsolatban.

Már több évtizeden át szolgáltam az Urat, mint lelkipásztor, amikor egy ún. „vasárnap-vitában” valaki szememre hányta, hogy hiába is szövegelek, hiszen én minden vasárnapomat megfeszített munkával töltöm. Voltak ugyanis olyan évek, hogy minden vasárnap négyszer kellett prédikálnom (két egymáshoz közeli gyülekezetben). De tudjuk, hogy az ősi szombat-törvények is Izrael népére vonatkoztak, oly módon, hogy a papok szent kötelessége maradt a nyugalomnapot olyanná tenni – gyakran kemény munkával, az áldozati állatok oltárákész állapotba hozásával és

minden egyéb közbenjáró szolgálattal. Ők ugyanis a nyugalomnap áldozati oldalára lettek besorolva Isten rendelkezései által. Megtettek mindent, hogy a százak és ezrek méltóképpen ünnepelhessenek, pihenhessenek, és mindenki feltöltődjék a hozzájuk közel jövő Isten szentséges jelenléte által.

Gyülekezeteinkben mintha leáldozóban volna a nyugalomnap jelentősége és fontossága. „Tanult barátaim” számtalanszor kioktattak, kioktatnak, hogy Isten ma, a „kegyelemkorszakban” már egészen másként képzeled el a nyugalomnapot. Csak azt nem tudom, hogy ezt vajon miként hozta tudomásukra a Törvényadó.

És már hallom is, amint idézik a Róma 14-ből: „Ez az egyik napot különbnek tartja a másik napnál, az pedig egyformának tart minden napot: mindegyik legyen bizonyos a maga meggyőződésében. Aki az egyik napot megkülönbözteti, az Úrért különbözteti meg.” (Róm 14,5-6)

Meg hogy az Úr Jézus is gyógyított szombaton. Gyógyított, vagy jót cselekedett valakivel? És ne feledjük, ő aztán teljesen az áldozati oldalon állt, mint nagy Főpap... Én pedig hadd idézzem Ezékielt, aki könyvének három fejezetében is feddi és dorgálja kortársait, mert „a nyugalom napjait meggyalázták!” (Ez 20, 21)

„A nyugalom napjait is nekik adtam, annak jeléül, hogy van közünk egymáshoz, és megtudják, hogy én vagyok az Úr, aki megszenteltem őket.” (Ez 20, 12) Nem követték rendelkezéseimet, és a nyugalom napjait meggyalázták, mert bálványaikhoz vonzódott a szívük. – „Szenteljétek meg a nyugalom napjait annak jeléül, hogy közünk van egymáshoz, és megtudjátok, hogy én, az Úr vagyok a ti Istenetek. – A nyugalom napjaival nem törődtek, és gyalázatot hoztak rám. – Ezért kitöltöm rajtuk dühömet, megsemmisítem őket haragom tüzevel, fejükre olvasom tetteiket! – így szól az én Uram, az Úr.” (Ez 20, 20)

Azt mondhatja erre valaki, hogy ez egy idejétmúlt maradi felfogás. De akkor hadd kérdezzem: Isten is maradi? Idejét-múltak a kijelentései? Ha ő változhatatlan Isten, akkor miért mondja a Háromság első személye így, a második úgy, a harmadik pedig amúgy? Nehogy már azt mondja valaki, hogy három Isten – három vélemény!

Ha Isten szava örök érvényű, miért akarjuk bebizonyítani, hogy amit ő ötezer évvel ezelőtt mondott, az „törvényeskedő”, idejétmúlt szemlélet?! Ám amit Fia idejében mondott vagy tett, az egészen más! Ez az igazi!

Alkalmi beszélgetések során olyan információkhoz jutottam, hogy az újonnan plántált, illetve alakult gyülekezetekben a legtermészetesebb dolog, hogy vasárnap csupán egyetlen összejöveteli alkalom van. Igyekeznek logikusan érvelni, hogy – ugyebár – a még meg nem tért családtagok így könnyebben elviselik az új keresztyén hívek, a minden áron vasárnapozók bogaras viselkedését. Meg hogy az oda-vissza utazgatás milyen rengeteg időt venne igénybe. – Látásom szerint a vasárnapnak nem csak a délelőtti vasárnap, hanem a délutánja-estéje is. – De nem kell az új gyülekezetekkel példálózni, hiszen a régiekben is bevezették, hogy vasárnap délután csak a tagság harmada, vagy negyede igényel külön istentiszteletet. A hétköznapi alkalmról aztán ne is beszéljünk. Szoktam mondani, hogy a tized-törvény annyira beidegződött a baptistáknál, hogy egy-egy nagy gyülekezetben a taglétszámnak körülbelül a tizede szokott jelen lenni a hétköznapi esti istentiszteleten.

Modern gondolkozású „barátaim” számtalanszor kioktattak már, és ez a „tanfolyam” ma is tart még, hogy „te a múltban élsz, a törvény-korszakban. De annak már vége. Ez a kegyelem kora. Isten ma már másképpen képzeled el a nyugalomnapot. Mert lám, nem is szombat, hanem vasárnap!” – És már hangzik is az

idézet a Róma 14-ből: „Ez az egyik napot különbnek tartja a másik napnál, az pedig egyformának tart minden napot. Mindegyik legyen bizonyos a maga meggyőződésében. Aki az egyik napot megkülönbözteti, az Úrért különbözteti meg”. (Róm 14,5-6)

Azt azonban érdemes volna újra átgondolni, hogy Isten változatlan és az ő szava is változatlanul érvényes. A nyugalomnapra vonatkozó törvényét ő a teremtés óta nem módosította (1Móz 2,2) „A hetedik napra elkészült Isten a maga munkájával, amelyet alkotott, és megpihent a hetedik napon egész alkotó munkája után. Azután megáldotta és megszentelte Isten a hetedik napot, mivel azon pihent meg Isten egész teremtő és alkotó munkája után”.

Nem azért pihent meg, mintha elfáradt volna, hanem mert az ember életritmusát kívánta beszabályozni – égi felségjeggyel lepecsételt személyes példájával. Az évezredek telnek-múlnak, de az ember „működőképessége” megőrzésének egyik pótolhatatlan összetevője lehetne ez a fentről kapott példa-rend.

Voltak kísérletek a napok másféle ritmusának kialakítására nézve, például a „dekád-rendszer” (Tíznapos „hét”), de ezek mind csődöt mondtak. Az emberi test olyan ún. „mechanizmus”, mint a modern gépeink. Időnként „olajozásra”, karbantartásra van szüksége. A legoptimálisabb „időnként”-nek a „hetenként” bizonyult, mint életmentő módszer. És hogy ez éppen a kialakult stílusú nyugalomnapra esik, ennek kettős forrása van. Az Alkotó ugyanis „megpihent” a hetedik napon..., azután megáldotta és megszentelte Isten a hetedik napot”. A másik nagy előzmény: Krisztus feltámadása a „hét első napján történt, ahogy az Újtestamentum tanúsítja, vagyis vasárnap. Erre emlékeznek a gyülekezetek az úrvacsorai istentisztelettel, egyébként pedig minden vasárnap egy vagy több lelki összejövetellel, ahogy Lukács leírja az ApC

3,42-47-ben: „Ezek pedig kitartóan részt vettek az apostoli tanításban, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban... Mindazok pedig, akik hittek, együtt voltak... állhatatosan, egy szívvel, egy lélekkel voltak a templomban... Az Úr pedig napról napra növelte a gyülekezetet az üdvözülőkkel”.

Illusztrációként hadd említsem Nábót szőlőjének ószövetségi történetét! Aháb király szemet vetett a szőlősgazda gyönyörű szőlőskertjére, amely az ő veteményes gazdasága közelében feküdt. Nábót, a szőlősgazda ellenállt a kísértésnek, mikor a király pénzt kínált a kertért. – Megbúsult a király, hogy egy közönséges halandó ilyen makacs tud lenni. Megbeszélte párjával is, miként járt ezzel a drága szomszédal. A hétpróbás Jezábel „megoldotta” a problémát. Hamis tanúk segítségével bevádolta Nábótot a kormányzó tanácsnál, hogy ez a senkiházi „átkozta Istent és a királyt!” A két „hitvány ember” hazug tanúskodása alapján Nábótot halálra ítélték. Megkövezték.

Van egy nevezetes mondat a Nábót-novellában. Aháb ugyanis így érvel a királyi csábítás elutasításakor: „Az Úr őrizzen meg attól, hogy odaadjam neked atyai örökségemet!” – Hát, így vagyok én a nyugalomnap-pal.

Ez jut eszembe mindig, amikor a nyugalomnap-pal kapcsolatos, kioktatásomra irányuló kísérleteket és népszerűvé vált „könnyebbítési” mozgalmakat szemlélem. Napjainkban pedig még a Parlament is úgy döntött, hogy a nagy bevásárló áruházak vasárnap szüneteltessék az árusítást. (Egy baptista család felháborodva morgolódott e miatt, mondván, hogy „pedig mi mindig akkor szoktunk bevásárlást tartani, amikor vasárnap megyünk hazafelé az imaházból! És már a gyerekek is úgy megszokták”.)

A tanulságot vonja le ki-ki magának!

Gerzsenyi Sándor

„Mindenfelé nagy földrengések...”

A nepáli pusztító földrengés és utóregészei napjaiban különösen fontos figyelni az alábbi írásra! – a szerk –

Joseph Candel: „Amikor Jézus az Olajfák hegyén ült, odamentek hozzá tanítványai külön, és ezt kérdezték: »Mondd meg nekünk: mikor lesz ez, és mi lesz a jele a te eljövetelednek és a világ végének?«”

Igen kimerítő válaszában Jézus háborúkról és háborúk híreiről, járványokról, földrengésekről és éhínségről beszélt, figyelmeztetve tanítványait, hogy ez még csupán „a vajúdas kínjainak kezdete”. Tehát a szülési fájdalmakhoz hasonlóan, ezek a jelek az idő előrehaladtával nemcsak nagyobb gyakorisággal, de fokozódó intenzitással jelentkeznek.

Nem meglepő tehát, ha a rendelkezésre álló információkat megvizsgálva pontosan ezt tapasztaljuk. Nézzük meg, mi a helyzet a földrengésekkel.

A Föld mozgásából eredő katasztrófák gyakoriságáról Máté és Lukács evangéliumában is olvashatunk:

„...és földrengések lesznek mindenfelé.” (Máté 24,7)

„...mindenfelé nagy földrengések lesznek.” (Lukács 21,11)

Az elmúlt évek híreit és adatait megvizsgálva pontosan ezt látjuk. Tom Parsons, az amerikai földtani szolgálat (USGS) geofizikusa szerint az elmúlt években soha nem látott mértékben megsaporodtak a nagy földrengések.

1900 óta a nagy földrengések száma 450 százalékkal emelkedett

A 7-es fokozatúnál erősebb földrengések átlag 10 alkalommal jelentkeztek az 1979-et követő években. 1992-re ez a szám 12,5-re, 2010-re pedig 16,7-re emelkedett, ami 65 százalékos emelkedést jelent 1979-hez képest. 2014 első három hónapjában ez a szám több mint a duplájára emelkedett.

A 6-os vagy annál erősebb földrengések tekintetében az elmúlt

száz évben igen jelentős növekedés volt megfigyelhető. 1900 és 1909 között átlag 28,9 ilyen rengést regisztráltak. 1910 és 1919 között harminckettőt. Az ezt követő tízéves ciklusokban pedig az alábbiak szerint jelentkeztek:

1920–1929: 31,7
1930–1939: 37,8
1940–1949: 46,6
1950–1959: 45,1
1960–1969: 65,5
1970–1979: 103,1
1980–1989: 108,5
1990–1999: 149,2
2000–2009: 161,1

2010 és 2014 között, tehát mindössze négy év alatt, ez a szám 161 volt. (forrás)

2014 legnagyobb földrengése Chilét sújtotta **április 2-án** és a Richter-skála szerint 8,2-es erősségű volt.

Az elmúlt évek említésre méltó rengészei voltak még a következők:

2011. március 11: Egy 9-es erősségű földrengés rázta meg Japán partjait, aminek eredményeként hatalmas szökőár söpört végig a part menti településeken, 19 000 ember halálát és a fukusimai erőmű meghibásodását okozva.

2010. január 12: Egy Haiti partjai mentén tapasztalt 7-es erősségű rengés és az azt követő szökőár 314 000 ember halálát okozta.

2008. május 12: A kínai Szicsuán tartományban egy 7,9-es földrengés eredményeként 87 000 ember veszítette életét. Az áldozatok magas számát főleg a rosszul megépített és a rengés hatására összedőlt iskolaépületek okozták.

2005. október 8: A pakisztáni Kasmírt ért 7,6-os rengésben 80 000 ember lelta halálát.

2004. december 26: Az Indiai-ócián partjai mentén mért 9,1 erősségű földrengés és az azt követő

szökőár több országban, összesen 230 000 ember életét követelte.

2003. december 26: Egy 6,6-os rengés hatására a történelmi Bam városa szinte teljesen rommá dőlt Iránban és 26 000 halálos áldozatot követelt.

A vulkánkitörést eredményező földrengések száma is növekedett

2013-ban a vulkánkitörések száma is rekordot döntött. Az előző rekordot 2010 tartotta 82 kitéréssel. Ez a szám a 90-es években még csupán 55 volt.

Ézsaiás prófétának szintén voltak látomásai a végső idők óriási földrengéseiről:

„És megrendülnek a föld alapjai... darabokra török a föld, inogva reng a föld... Ide-oda tántorog a föld, mint a részeg, düledezik, mint a kunyhó... a nagy öldöklés napján, mikor leomlanak a vártornyok.” (Ézsaiás 24,18-20; 30,25)

Bár ez a prófécia valószínűleg már tényleg csak a legutolsó években teljeseedik be, a geológusok közül is sokan tartják aggasztónak a helyzetet és több veszélyzónára is figyelmeztetnek.

Az Észak-Amerika partjai mentén található Cascadia szubdukciós zóna jelenleg nem nagyon tud mozogni, ami hihetetlen nyomást halmoz fel a törésvonal mentén, tehát bármikor földrengést okozhat. Az eddigi mérések és történelmi adatok alapján a következő 9-es esemény, vagyis egy mega-földrengés 37 százalékkal eséllyel a következő 50 éven belül fog kipattanni a Cascadia mentén.

Egy másik figyelemreméltó zóna az Új Madrid törésvonal. Indiana államban például óriási lyukak jelentek meg a törésvonal mentén és egy teljes kilométer hosszú hatalmas repedés is kialakult Mexikó északi részén. Lehetséges, hogy ezek a jelenségek egy komolyabb rengés előfutárai?

Az Egyesült Államok történelmének legpusztítóbb hármass földrengése is itt történt 1811–12-ben.

A rengések hatására a Mississippi folyásiránya megfordult, homok gejírek törtek fel és tavak száradtak ki. Korabeli dokumentumok szerint a rengéseket 1000 mérföld távolságra is érezni lehetett. A szakértők szerint egy hasonló esemény ma felfoghatatlan károkat okozna.

Veszélyt jelent még a világ legaktívabb vulkánjának számító Hawaii Kilauea vulkán, aminek kitörése a szakértők szerint 300 méteres hullámokat indítana el, hatása pedig Kaliforniától Ausztráliáig érezhető lenne.

Miközben a végső idők eseményei a szemünk láttára bontakoznak ki, nem kell félnünk vagy aggódnunk. Bátorságot és hitet nyerhetünk abból a tényből, hogy a több ezer évvel ezelőtt íródott próféciaik pontosan megjövendölték világunk mai helyzetét, így igen megnyugtató, hogy Isten nemcsak előre látja a jövőt, hanem törődik is velünk annyira, hogy tudtukra adja, mi fog történni.

A legjobb felkészülés

Sokszor úgy tűnik, hogy már szinte semminek nincs értelme a világban. Egyre több az erőszak, a gonoszság, hiányzik a szeretet és a

megértés. Bár a jelen és az előttünk álló évek nehéznek tűnnek, erőt meríthetünk abból, hogy még emberi mértékkel mérve sem tartanak majd sokáig (Jelenések 12,12, 17,10) utána pedig egy minden álmainknál szebb és jobb világ veszi kezdetét.

A végső idők eseményeinek bekövetkezésével Jézus visszatérése napja is egyre közelebb van, amikor megszabadítja az Övéit: *„Amikor pedig ezek elkezdődnek, egyenesedjétek fel és emeljétek fel a fejéteket; mert elközeledik a megváltásotok [megszabadításotok].” (Lk 21,28)*

Isten azt ígérte, hogy „ha Rá támaszkodunk, megőrizz teljes békében”, mondja ezt ugyanaz az Ézsaiás próféta, aki a világtörténelem legpusztítóbb földrengéséről szóló fent idézett próféciait is kapta (Ézsaiás 26,3).

„Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom néktek: nem úgy adom én néktek, a mint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen!” (Jn 14,27)

Ez egy olyan béke, ami a körülményektől függetlenül, illetve azok ellenére is velünk marad, hiszen az igazi, Istentől származó béke minden értelmet meghalad és képes megőrizni szívünket és gondolatunkat (Filippi 4,7). Ha úgy gondolod, hogy szeretnéd te is érezni ezt a békességet és megérteni, mi történik a világban illetve, hogy pontosan hová is tartunk, vagy egyszerűen nem tudod, kinek higgyél, most azonnal megtudhatod az igazságot. Egyszerűen mondd el ezt a rövid imát vagy valami hasonlót, saját szavaiddal:

„Jézus, szeretnék megismerni. Kérlek, gyere a szívembe és add nekem az örök élet ajándékát. Bocsásd meg a hibáimat, bűneimet és segíts, hogy rajtad keresztül megtaláljam az utam és a válaszokat kérdéseimre. Amen.”

(Idők jelei)

Olvasóink írják

Kedves Almási Testvér!

Az október-decemberi számban megjelent Nancy Dahlberg: A csavargó írást többször elolvastuk. Feleségemmel úgy éreztük ez advent negyedik vasárnapján a Gyülekezetbe elhangozhatna. Igyekeztünk valamelyest kivonatossan rendezni. Végül úgy döntött feleségem, hogy teljes egészében felolvasta. Sokunk öröme. A megindító történetben többen magunkra ismertünk, és ugyanezt többen jelezték a gyülekezet tagjai közül is. Köszönet a szerzőnek, a szerkesztőnek!

Ugyanebben a számban olvastuk könnyek között Gerzsenyi tv. „karácsony estéjét” Megilletődve gondolunk rájuk. Sok évvel ezelőtt találkoztunk itt Gyulán, Gerzsenyi tv jött érettségi találkozóra. Egyik szomszédunktól hallottam – aki osztálytársa volt – „minden volt osztálytársának hozott egy újszövetséget”.

A július-szeptemberi számban döbbenettel olvastam a Ninive 2014 c. cikket, különös tekintettel a mai napi eseményekre gondolva.

Várjuk és rendszeresen olvassuk a Jó Pásztor-t. Kedves olvasnivalóm továbbá a „Népszerű teológia röviden” c. könyv, különösen úgy, hogy olvashatom az Udvarnokai András Népszerű Teológia 1921, 1922-ben megjelent mindhárom füzetét. Hálás szívvel gondolok a szerzőkre, s igyekszem minél többet magamévá tenni a „Népszerű Teológia”-kból.

Megilletődve, testvéri szeretettel üdvözlöm Gerzsenyi testvért is. Istenünk további áldását kívánva fáradozásukra. Testvéri üdvözlettel:

Szomor István (Gyula)

Kedves Testvérek!

Köszönöm, hogy rendszeresen megkapom a Jó Pásztor című lapot. Sok erőt és áldást merítek belőle. Nagyon hasznosak számomra a hit-

elődeinkről írt írások. Fontos, hogy megemlékezzünk róluk. Munkájukhoz sok erőt, áldást és bölcsességet kívánok.

(Zóka Benjámin, Pécs-Hird)

Kedves Testvérek!

Köszönöm a Jó Pásztor újságot, mely a vigasztaló örömet jelentő cikkeket és a rejtvényeket jelenti számomra. Minden munkatársra az Úr áldását kívánom!

(Ecsedi Istvánné, Érd)

A „Jó Pásztor” a víz a sivatagban, az oxigén a levegőben, életem fontos olvasmánya. A legutóbbi szám pedig maga volt az egész élettörténet. Évfordulók, „szórakoztató” evangélisták, bizonyágtétel, adakozás. Én azt hiszem, hogy mindenki számára nagyon hasznos olvasmány, és iránytű az élethez. Urunk áldását kívánom minden „Jó Pásztor”-os testvéremnek! (Grósz Györgyné, Kétegyháza)

Köszönöm a Jó Pásztor c. lap folyamatos megküldését. Hálás vagyok Istennek a benne közölt írásokért és a rejtvényekért. Kívánom a továbbiakban is Isten áldását!

(Rabata János, Bátmonostor)

Jézus asztalánál

A 2015. évi Szökepusztai Találkozó éneke

Zene és szöveg
Ján. 6:33-35, 4:14, 11:25
versék alapján:
Tóka Szabolcs, 2015.

Maestoso, poco rubato

1. Jé-zus, Te vagy az é - let ke - nye-re, mely a mennyből szállt a - lá, — Ö - rök
2. Jé - zus, Te vagy az é - let vi - ze, a - ki e víz-ből me - rit, — Ö - rök
3. Jé - zus, Te vagy a fel - tá - ma - dás, és Te vagy az ö - rök é - let, A - ki

é - let re-mé - nye: ál - ta - lad nyer é - le - tet ez a vi - lág.
é - let for-rá - sa: sem-mi más - ra so - ha meg nem szom - ja - zik.
csak Te - ben - ned hisz, an - nak menny - ben ké - szí - tesz majd lak - he - lyet.

Refr.
Ki - rá - lyi ven - dég, jöjj csak Hoz-zá, Jé-zus asz-ta-lá-hoz hív most té - ged, Ön - ma - gát ad - ja

1. né - ked, Ő a fel-tá-ma-dás és az é - let, fel-tá-ma-dás és az é - let.
2. né - ked, Ő a fel-tá-ma-dás és az é - let, fel-tá-ma-dás és az é - let.

S. D. G.

KVÍZKÉRDÉSEK

SZÁMOK, ÉVEK

A feladványt készítette: Dr. Sajben Klára

Beküldési határidő: 2015. július 15.

A helyes válaszok mellé kérjük beküldeni a pontos igehely megjelölést is.

1. Hány éves volt Éli pap, amikor a filiszteusok elrabolták a szövetség ládáját az izráeliektől?
 - a. 75
 - b. 82
 - c. 98
 - d. akkor már nem élt
2. Hány napig kellett Ezékielnek a bal oldalán feküdnie, hogy elszenvedje Izráel házának büntetését?
 - a. 7
 - b. 40
 - c. 365
 - d. 390
3. Hány éves volt Mózes, amikor a fáraóval beszélt Izráel elbocsátásáról?
 - a. 65
 - b. 80
 - c. 83
 - d. 92
4. Hány kőfejtője dolgozott Salamonnak a Libánon hegyen?
 - a. 3300
 - b. 30000
 - c. 70000
 - d. 80000
5. Hány éve volt már özvegyasszony Anna Jézus bemutatásakor?
 - a. 84
 - b. 7
6. Ennyi szarvat, illetve kovácsot látott Zakariás az egyik látomásában
 - a. 2
 - b. 4
 - c. 8
 - d. 12
7. Összesen hányan voltak azon a hajón, amelyen Pál is utazott, és hajótörést szenvedett?
 - a. 276
 - b. 103
 - c. 158
 - d. 254
8. Mit mondott Adónibezek, hány királynak vágta le a nagylábujját?
 - a. 30
 - b. 50
 - c. 70
 - d. 100
9. Fajtánként hány pár állatot vitt Noé a bárkába a tiszta állatokból?
 - a. 2
 - b. 5
 - c. 7
 - d. 14
10. Ennyi idős volt Ábrahám, amikor az Úr szövetséget kötött vele
 - a. 75
 - b. 86
11. Hány vőfély volt Sámson lakodalmán?
 - a. akkoriban nem voltak vőfélyek
 - b. 30
 - c. 1
 - d. 77
12. Melyik **nem** illik a sorba? „A többi jó földbe esett, és termést hozott: ...”
 - a. harmincannyit
 - b. ötvenannyit
 - c. hatvanannyit
 - d. százannyit
13. Hány tartomány királya volt Ahasvérus?
 - a. 2
 - b. 12
 - c. 77
 - d. 127

Az előző feladvány helyes megfejtése:

1-c (2 Móz 4,2-4); **2-b** (2Kor 12,7); **3-a** (3Móz 16,8); **4-c** (1Móz 4,15); **5-c** (1Móz 13,18); **6-b** (2Móz 18,13-24); **7-d** (2Sám 11,14-16); **8-b** (Máté 5,8); **9-a** (2Móz 32,19); **10-a** (1Sám 17,38-39); **11-d** (2Móz 2,2); **12-a** (1Móz 42,17); **13-b** (Ezékiel 4. rész); **14-d** (Józs 6,1-4 – 6 napon keresztül napi egyszer, a hetedik napon pedig hétszer)

A megfejtést beküldték:

Kapitány Anna (Bátmonostor), Mészáros Lajos (Maglód), Piros Elemérné (Bp.) és további 62-en, lásd a keresztretjtvény-megfejtők névsorában csillaggal jelölt neveket.

Gratulálunk!

Archív missziós videók a neten

Folyamatosan nő azoknak a történelmi értékű, dokumentum jellegű filmeknek, TV műsoroknak a száma, amelyek közösségünkkel kapcsolatosak. Jelenleg 81 ilyen filmet találhatnak kedves érdeklődő Olvasóink a világhálón. Az elérhetőség legegyszerűbb módja: A Google keresőbe beírni: „Dr. Almási Mihály” és ott a YouTube megnyitásával elérhetővé válik a folyamatosan bővülő anyag. Elérhető továbbá a www.lachaza.baptist.hu/videotar beírásával is, vagy a www.dralmasimihaly.hu honlapon.

Néhány téma: imaházépítések és átadások bemerítések, hangversenyek, vitafórumok pl. az állam és az egyházak közötti megállapodásról, a Teológiai Akadémia, a missziós központ és a szoborpark átadási ünnepe, szeretetszolgálati, gyermekvédelmi és evangélizációs filmek, a Békehírnök története, dr. Haraszi Sándor élete, Jimmy Carter és a magyar korona, Szőkepusztai konferenciák, gyerektáborok, jubileumok, Héthalmi centenáriumi megemlékezés, stb. Bizonyára érdemes böngészni a filmek között. A honlapon pedig képgaléria, prédikációk, könyvek is találhatóak.

–am–

1	2	3		4	5	6	7	8	9	10		11	12		
13				15								16			
17			18		19							20			
	21			22		23		24		25					
26		27			28		29						30		
31	32		33			34				35		36			
37		38		39	39a				40					41	
42			43		44			45			46				
47				48			49			50		51			
		52				53	53a				54		55		
56	57		58						59			60			
61		62				63		64		65			66		
67		68			69		70		71		72				73
74				75		76				77		78			
53a	75	60	3	28	39a	78	62	44	61	18	36	64	71		Y

KERESZTREJTVÉNY

A megfejtendő igevers részletei a függőleges 26, különálló sor, vízszintes 1 és függőleges 28 alatt található. Megfejtendő az igevers és az igehely.

A rejtvényben szereplő nevek az új fordítás szerint kerültek beírásra, az ettől való eltérést külön jelezzük.

Vízszintes: 1. A megfejtendő igevers harmadik része 13. Izraeli király, akit harcikocsijainak parancsnoka megölt 15. Zakariás próféta atyja 16. Buddhista irányzat 17. Izrael királya, felesége Jézabel volt – ford. 19. A Biblia utolsó könyvének rövidítése 20. Írország ír neve 21. Ezt a nevet adta magának Naomi 23. Puha anyagot szétszámít 25. Hozzáér – régiesen 27. Az Arany Horda első kánja 29. Ammonita bálvány 30. Tiltó szócska 31. A zakó eleje! 33. Egyre gyakoribbá válik 35. Város Komárom-Esztergom megyében 37. Főpap volt Izraelben – ford. 39. „A” haza 40. Sámson atyja 42. Indiai szent irat 44. Oroszország leghosszabb folyója 45. Szolmizációs hang 46. Dávid felesége – ford. (2Sám 3) 47. Kiveséz 49. Kisugárzás 51. Kárász páros betűi 52. Nitrogén és alumínium vegyjele 53. Híres oázis a Holt-tenger partján 55. Az igazság része! 56. Tova 58. Lámek felesége 59. Izsák anyja 61. Jákób ... – itt beszélgetett Jézus a samáriai asszonnyal 63. Antilopfajta 65. Hazánk harmadik leghosszabb

folyója 67. Kutya 68. ÉÁ 70. Izgulni kezd! 72. Fémhuzal 74. Tellúr és bór vegyjele 75. Áron utódja a főpapi tisztségben 78. Egy helyben van **Függőleges:** 1. ...-lából, okvetetlenkedik 2. Sém egyik fia 3. Parázna nő Jerikóban, aki segített az izraeli kéemeknek 4. Európa bajnokság 5. Tápláló ital 6. Nimród által alapított város 7. Pál munkatársa Filippiben 8. Móka egynemű betűi 9. Pottyant 10. Libahang 11. Fafajta 12. Ahasvérus egyik udvarmestere 18. Betakarítja a gabonát 20. Sámuel atyja 22. Firssító ital, névelővel 24. Vidék az Édentől keletre 25. A görög abc egyik betűje **26. A megfejtendő igevers első része** **28. A megfejtendő igevers negyedik része** 32. El... – eszméletét veszti 34. A nagy szenvedő 36. 23 éven át volt Izrael bírja 38. A paradicsom 40. Ahasvérus egyik udvari embere – Kár. ford. 41. Amálekita király, akinek Saul megkímélte az életét 43. Bétel papja, aki meg akarta tiltani, hogy Ámós prófétáljon 45. Lábbal támad 48. Spanyol, luxemburgi, olasz és osztrák autójel 49. Férfi, aki meghalt, mert hazudott a pénzadamánnyával kapcsolatosan 50. Város Júda déli határán – Kár. ford. (Józs 15) 53. Légekverés! 54. Kain unokája 57. Sikem előljárója Abimélek idejében – ford. 60. Ábrahám korábbi neve 62. Felső-Egyiptom fővárosa volt 64. Ebbe a kertbe temették el Manassé királyt 66. Aloe mix! 69. A feladat része! 71. Góliát hazája 73. Taliga egynemű betűi 75. Leng páros betűi 76. Estefe! 77. Vés

Beküldendők az igeversek és igehelyek.

Beküldési határidő: 2015. július 15.

A rejtvényt készítette: Dr. Sajben Klára

Az előző rejtvény helyes megfejtése:

Most azért az Urat féljétek és Őt szolgáljátok tökéletesen és igazán. (Józs 24,14)

Helyes megfejtést küldtek be:

Polányi István* (Bp), Kovács Bálint* (Újkígyós), Dan János* (Békés), Spangenberg Rudolf* (Komló), Nagy Sándorné* (Berettyóújfalu), Varga Lajosné* (Isaszeg), Döme Károlyné* (Zirc), Horváth Jánosné* (Fadd), Illyésné Katona Ibolya* (Pécel), Lisztes András* (Albertirsa), Petrik Ádámné* (Órbottyán), Lomjanszki Jánosné* (Órbottyán), Kovács Imréné* (Ráckeresztúr), Vajda Jánosné* (Orgovány), Nyári I. Lászlóné* (Kaposvár), Polányi Károlyné* (Bp.), Szirbucz Mihályné* (Kétegyháza), Lomjanszkiné Torgyik Zsuzsanna* (Kiskőrös), Schmal Henrikné* (Balatonszemes), Szegedi Gyuláné* (Kiskőrös), Bató Tiborné* (Ócsa), Grósz Györgyné* (Kétegyháza), Papp József* (Szomolya), Surányi Istvánné* (Dunaharaszti), Laskovicsné Pintér Etelka* (Isaszeg), Kustán Jánosné* (Dunaujváros), Gyaraki Lászlóné* (Békés), Tóth Antalné* (Hajdúböszörmény), Hodozós Jánosné* (Méhkerék), Hégyel Ferenc* (Dunaharaszti), Szutor Józsefné* (Bp.), Kerekes Gyuláné* (Mágocs), Vincze Jolán* (Domoszló), Török Sándor* (Debrecen), Kovács Sándorné* (Miske), Zóka Benjámin* (Pécs-Hird), Vári Györgyné* (Kiskőrös), Barta Gyuláné* (Mezőkövesd), Sándor Mária* (Bp.), Némethné Tóth Eszter* (Kaposvár), Kovács Sándorné (Kiskőrös), Kissné Kovács Valéria* (Hajdúböszörmény), Sóvágó Antal* (Hajdúböszörmény), Ecsedi Istvánné* (Érd), Rózsa Tiborné* (Kiskőrös), Lőrík Jánosné* (Bp.), Martonné Szlepák Margit* (Tahitótfalu), Szelecsán Péterné* (Kétegyháza), Vezensyiné Ács Magdolna* (Pécel), Nuszbaum Ferencné* (Gödöllő), Jámbor Ferencné* (Debrecen), Horváth Béláné* (Szada), Gulyás Ernő és Anna* (Bp), Tulkán Péterné* (Kétegyháza), Ifj. Majnár Zoltán* (Dunavecse), Mihály Sándor* (Szada), Gaál Miklós* (Tard), Bolemányi Jánosné* (Kiskőrös), Sáfri János* (Pécel), Dr. Varga Lászlóné* (Pécel), Barát Imréné* (Nyíregyháza), Hégyel Béláné* (Békés), Gyaraki Anikó (Békés), Bárány Bertalanné (Órhalom), Rabata János (Bátmonostor), Csábi Marietta (Nógrádmegyer), Jóföldi Ferencné (Kiskőrös), Simon Zoltánné (Bp.) Székely Irén (Sarkadkeresztúr)

Könyvjutalomban részesült:

Ifj. Majnár Zoltán (Dunavecse), Kapitány Anna (Bátmonostor), Ecsedi Istvánné (Érd), Csábi Marietta (Nógrádmegyer), Zóka Benjámin (Pécs-Hird)

Gratulálunk!

Jutalmukat postán küldtük el.